

Gianina-Maria Mitoi

Fișe de lectură

LITERATURĂ PENTRU COPII

– clasa a III-a –

RENTROP & STRATON

Portal
ÎNVĂȚĂMÂNT

www.portalinvatamant.ro

Bunicul

de Barbu Ștefănescu Delavrancea

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Numără florile care cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar numără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crește parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

Numai ochii bunicului au rămas ca odinioară: blânzi și mângâietori.

Cine trânti poarta?

– Credeam ca s-a umflat vântul... o, bată-vă norocul, cocoșeii moșului!

Un băietan ș-o fetiță, roșii și bucălai, sărutara mâinile lui „tata-moșu”.

– „Tata-moșule, zise fetița, de ce zboară păsările?

– Fiindcă au aripi, răspunse bătrânul sorbind-o din ochi.

– Păi, rațele n-au aripi? De ce nu zboară?

– Zboară, zise băiatul, dar pe jos.

Bătrânul cuprinse într-o mâna pe fată și în cealaltă pe băiat.

– O, voinicii moșului!...

Și zâmbi pe sub mustați, și-i privi cu atata dragoste, iar ochii lui erau numai lumină și binecuvântare.

– Tata-moșule, dar cocorii un se duc când se duc?

– În țara cocorilor.

– În țara cocorilor?

– Da.

– Dar rândunelele unse duc când se duc?

– În țara rândunelelor.

– În țara rândunelelor?

– Da.

– Tată-moșule, aș vrea să-mi creasca și mie aripi și să zbor sus de tot, până în slava cerului, zise băiatul netezindu-i barba.

– Dacă ți-o crește ție aripi, zise fata, mie să-mi prinzi un sticlete.

– Da... hî... hî... poi ce fel... și mie?

Fata se întristă.

Bătrânul o mângâie și zise băiatului:

– Bine, să prinzi și pentru tine, să prinzi și pentru ea.

– Ție două și mie două... nu e-așa, tată-moșule?

– Firește, ție două, lui două și mie una.

– Vrei și tu, tată-moșule? întrebă băiatul cu mândrie.

– Cum de nu?! Mie un scatiu.

Ce fericiți sunt!

Băiatul încalecă pe un genunchi și fata pe altul. Bunicul îi joacă. Copiii bat din palme. Bunicul le cânta „Mai cazace, căzăcele, ce cați noaptea prin argele”...

O femeie uscațivă intră pe poartă cu doua doniți de apă. Copii tăcură din răs și bunicul din cântec.

E muma lor și fata lui. Cum îl văzu, începu:

– I... tată, și d-ta... iar îi răzgâi... o să ți se suie în cap...

Bunicul ridică mâna în sus, aducând deștele ca un preot care binecuvântează, și zise prelung:

– Lăsați pe copii să vie la mine!

– Biiine, tată, biiine... dar știi... o, bată-i focul de copii!...

Femeia intră în casă.

– Să-i bată norocul și sănătatea, șopti moșul ca și cum ar fi muștrat pe cineva, și săruta în creștetul capului și pe unul, și pe altul.

Și iar începu răsul, și jocul, și cântecul.

Se osteni bunicul. Stătu din joc. Copiii începură să-l mângâie.

Din vorba în vorbă, copiii se facura stăpani pe obrajii bunicului.

– Partea asta este a mea.

– Și partea asta, a mea!

– Mustața asta este a mea.

– Și asta, a mea!

La barbă se-ncurcară. Bunicul îi împacă, zicându-le:

– Pe din două...

Și copii o și despicară, cam repede, ca bătrânul strânse din ochi.

– Jumătate mie.

– Și jumătate mie.

Și, după ce o împărțira frațește, începu lauda.

Băiatul:

– Mustața mea e mai lungă...

Fata:

– Ba a mea e mai lungă!

Și băiatul întinse d-o mustață și fata de alta, ba a lui, ba a ei să fie mai lungă...

Pe bunic îl trecura lacrimile, dar tăcu și-i împacă zicându-le:

– Amândouă sunt deopotrivă.

– Ș-a mea, ș-a ei!

– Ș-a mea, ș-a lui!

La obraji cearta se aprinse mai tare.

– Partea mea e mai frumoasă.

– Ba a mea, ca e mai albă!

Bunicul zâmbi.

– Ba a mea, că e mai caldă!

– Ba a mea, că e mai dulce!

– Ba a mea, că nu e ca a ta!

– Ba a mea, că are un ochi mai verde!

– Ba a mea, că are un ochi și mai verde!

Bunicul abia se ținea de răs.

– Ba a mea!

– Ba a mea!

Și băiatul, înfuriindu-se, trase o palmă în partea fetei.

Fata țipă, sări de pe genunchiul bătrânului, se repezi și trase o palmă în partea băiatului.

Băiatul, cu lacrimile în ochi, săruta partea lui, și fata, suspinând pe a ei.

Mama lor ieși pe ușa și întrebă răstit:

– Ce e asta, viermi neadormiți!

Obrajii bunicului erau roșii și calzi. Și surâzând fericit, răspunse fie-sei:

– Lasați pe copii să vie la mine!

Să exersăm!

1. Bifează varianta corectă de răspuns:

a) Titlul textului este:

Salcâmii

Bunicul

Bunicul și nepoții

b) Autorul textului este:

Barbu Ștefănescu Delavrancea

L.N.Tolstoi

Ștefan Octavian Iosif

c) Personajele întâmplării sunt:

Bunicul

Bunicul, nepoții, mama

Mama, copiii

2. Găsește adjective potrivite pentru următoarele substantive:

părul ochii..... copii florile

grădină

3. Găsește substantive potrivite pentru următoarele adjective:

..... blând bucălai albe lungă

4. Ordonează în enunțuri următoarele cuvinte:

a) parfumate, bunicul, ploaia, numără, de, petale

.....

b) deschisă, vânt, de, copii, doi, au intrat, veseli, bucălați, și, pe, poarta

.....

c) cuprinse, bătrânul, pe fată, într-o mână, pe băiat, și, în, cealaltă

.....

Curiozități despre...

SALCÂMI

Salcâmul a fost pentru prima dată plantat în țara noastră în anul 1852

Un salcâm are durata de viață de aproximativ 100 de ani.

Lemnul de salcâm este de esență tare și este rezistent la umezeală. Este folosit în construcții.

Salcâmul înflorește la jumătatea lunii mai iar florile dau una dintre cele mai bune tipuri de miere.

Florile de salcâm sunt comestibile.